

## บทที่ 5

### สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน และเพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาสาขาการบัญชี ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01-320-013 การเขียน 1 จำนวน 1 ห้องเรียน มีผู้เรียนจำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่แผนการสอนกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานจำนวน 4 แผน แผนละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนและแบบวิเคราะห์ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียน การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ใช้สูตรการคำนวณของสก๊อต (The Scott Formula) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

#### สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. ผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน

## อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

การที่ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และมีความรู้ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน อาจเป็นผลมาจากการที่ผู้เรียนสามารถใช้โครงสร้างกริยาตามกาลและสะกดคำในงานเขียนของผู้เรียนได้ถูกต้องเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษตามมาด้วย โดยผู้เรียนสามารถเขียนถ่ายทอดความคิดและข้อมูลในงานเขียนที่ได้รับมอบหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดีขึ้น แสดงให้เห็นว่าการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานทำให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษในลำดับต่อมาด้วย ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Doughty และ Varela (cited in Doughty and Williams, 1998 : 114-138) ที่ได้นำกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาเพื่อการสื่อสารไปใช้ในชั้นเรียนวิทยาศาสตร์ที่ยึดเนื้อหาเป็นพื้นฐานเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเน้นรูปอดีตกาลในการพูดและการเขียนรายงานผลทางวิทยาศาสตร์ พบว่าผลการทดสอบก่อนและหลังการสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญโดยที่กลุ่มผู้เรียนที่เน้นรูปแบบภาษามีการใช้รูปอดีตกาลในระดับที่มีพัฒนาการทางภาษาและมีลักษณะการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมือนภาษาเป้าหมายทั้งการพูดและการเขียน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Harley (cited in Doughty and Williams, 1998 : 156-174) ที่เปรียบเทียบบทบาทของงานที่เกี่ยวกับการเน้นรูปแบบภาษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 2 ประเทศแคนาดา พบว่า การสอนที่เน้นรูปแบบภาษามีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนโดยผู้เรียนที่ได้รับการสอนที่เน้นรูปแบบภาษามีคะแนนจากการทดสอบสูงกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้รับการสอนที่เน้นรูปแบบภาษา และมีการสังเกตและใช้รูปแบบภาษาถูกต้อง ทั้งนี้ อาจมีสาเหตุหลายประการดังนี้

ประการแรก กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัยและผู้เรียนอย่างใกล้ชิด การปฏิสัมพันธ์นั้นช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสนในการทำ ความเข้าใจตัวป้อนเข้าและตัวป้อนออกทางภาษาได้มากขึ้นจากการเจรจาโต้ตอบเพื่อให้ได้ความหมาย สอดคล้องกับสมมติฐานการปฏิสัมพันธ์ของ Long (1985) ที่เชื่อว่า การเรียนรู้และพัฒนาการทางภาษาเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างกันของกลุ่มสนทนา กล่าวคือ ขณะที่ผู้วิจัยและผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างกันอาจเกิดความไม่เข้าใจในตัวป้อนเข้าและตัวป้อนออกทางภาษา ทั้งสองฝ่ายจึงแสดงออกเชิงลบที่ทำให้ผู้วิจัยและผู้เรียนจำเป็นต้องปรับระดับและปรับเปลี่ยนการใช้ภาษา อีกทั้งมี

การสอบถามเพื่อการขยายความและเพื่อขอความกระจ่างในหัวข้อที่สนทนาเพื่อให้คู่สนทนาได้รับตัวป้อนที่เข้าใจได้

ประการที่สอง กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้แบบตรงหรือความรู้แบบรู้ตัวซึ่งหมายถึงความตระหนักในการวิเคราะห์คุณสมบัติทางภาษาอังกฤษโดยรู้ตัวนั้นให้มีความสัมพันธ์กับความรู้แบบอ้อมหรือการแสดงออกทางภาษาได้คล่องขึ้นจนกลายมาเป็นการใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ สอดคล้องกับสมมติฐานความรู้สองส่วนสัมพันธ์กันที่เชื่อว่าความรู้แบบตรงหรือความรู้เกี่ยวกับภาษาซึ่งเป็นความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับความรู้แบบอ้อมหรือความคล่องแคล่วในการแสดงออกทางภาษา โดยความรู้แบบตรงจะเอื้อให้เกิดความรู้แบบอ้อมหรือการนำความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ไปใช้ได้อย่างอัตโนมัติ คล่อง และถูกต้องได้ (Ellis, 1992 อ้างในศุภวรรณ ทะกันจร , 2540 : 13 ; Anderson and Fincham 1994 cited in Doughty and Williams, 1998 : 48 ; McLaughlin cited in Brown 1994 : 284 ; Smith, 1981 : 166 อ้างใน วินิตยา ประเสริฐสุนทร, 2539 : 14-15, 64) กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสารได้คล่องขึ้นและแสดงออกทางภาษาที่เป็นอัตโนมัติได้จากการฝึกฝนการนำความรู้แบบตรงไปใช้ในการสื่อสารหรือการแสดงออกทางภาษา ดังนั้น ความรู้แบบตรงหรือความรู้แบบรู้ตัวจึงเอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาและสังเกตลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาในตัวป้อนทางภาษาที่ผู้เรียนได้รับขณะปฏิสัมพันธ์และเจรจาโต้ตอบเพื่อให้ได้ความหมายระหว่างผู้วิจัยและผู้เรียน เป็นการฝึกฝนการนำความรู้แบบตรงมาใช้อย่างมีระบบและมีการจัดเก็บความรู้แบบตรงภายใต้การควบคุมซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนความรู้ความเข้าใจความรู้แบบตรงไปสู่ความรู้แบบอ้อมหรือการแสดงออกทางภาษาที่เป็นอัตโนมัติได้

ประการที่สาม กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาช่วยส่งเสริมกระบวนการทางสติปัญญา (Cognitive Processing Support) โดยช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสคิดและหาทางเขียนแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางภาษา และแก้ไขความไม่สอดคล้องกันของตัวป้อนเข้าและตัวป้อนออกทางภาษา ในงานเขียนของผู้เรียนให้ถูกต้องและสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้มากขึ้นจากการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบของผู้วิจัยขณะปฏิสัมพันธ์เพื่อตรวจงานเขียนของผู้เรียน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้เรียนจะมีความสามารถด้านการเขียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละงานจะพบว่างานเขียนที่ 4 คืองานเขียนเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (24.73) และงานเขียนที่ 3 คืองานเขียนรายงานมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (19.15) การที่ค่าเฉลี่ยของงานเขียนที่ 4 คืองานเขียนเปรียบเทียบมีค่าสูงสุคนั้น อาจมีสาเหตุเนื่องมาจาก การที่ผู้วิจัยให้รูปแบบประโยคที่ใช้ในการเขียนความเหมือนและความต่างเป็นตัวอย่างแก่ผู้เรียนโดยกำหนดประโยคเริ่มต้นในแต่ละย่อหน้าให้แก่ผู้เรียนจึงทำให้ผู้เรียนทราบว่าจะต้องใช้รูปแบบประโยคและการใช้ภาษาใน

ลักษณะใดที่ถูกต้อง และในการเขียนเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างนั้นผู้เรียนเขียนเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างจากประสบการณ์ของตนเองซึ่งประสบการณ์นั้นคล้ายคลึงกันจึงเขียนเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างเกี่ยวกับการเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ จากประสบการณ์ของตนเองโดยใช้รูปแบบประโยคที่คล้ายคลึงกันตามตัวอย่างรูปแบบประโยคในเอกสารประกอบการเรียนการสอนในชั้นเรียน ทำให้รูปแบบประโยคที่ผู้เรียนเขียนสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้มากกว่างานเขียนที่ 1 หรืองานเขียนสมัครงาน งานเขียนที่ 2 หรืองานเขียนเล่าเรื่อง และงานเขียนที่ 3 หรืองานเขียนรายงาน

ส่วนงานเขียนที่ 3 หรืองานเขียนรายงานซึ่งเป็นการเขียนรายงานถึงปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อบริษัทและให้ผู้เรียนเขียนแนวทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ แก่บริษัท มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (19.15) อาจมีสาเหตุมาจาก ผู้วิจัยกำหนดให้ผู้เรียนเขียนงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จในชั้นเรียน จึงเป็นปัญหาสำคัญต่อการเขียนของผู้เรียนเมื่อจำเป็นต้องเขียนอย่างอิสระในทันทีและทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษามากเพราะผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และรูปแบบโครงสร้างทางภาษาอ่อนมากถึงมากที่สุด สังเกตได้จากการที่ผู้เรียนเปิดพจนานุกรมภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษเกือบทุกคำในประโยคที่ผู้เรียนต้องการเขียนและผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ทราบหน้าที่และความแตกต่างกันของคำในภาษาอังกฤษ เช่น คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำนาม หรือกรรม และที่สำคัญผู้เรียนไม่มีประสบการณ์ในการเขียนโดยใช้ความคิดของตนเองอย่างอิสระและมีการฝึกฝนน้อยเกินไป ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะในการเขียนและการใช้ภาษา ในงานเขียนที่ 3 หรืองานเขียนรายงานนี้ ผู้วิจัยให้ผู้เรียนเขียนแสดงความคิดของตนโดยอิสระ จึงไม่ได้กำหนดกรอบความคิดในการนำเสนอปัญหา ผลกระทบ และแนวทางแก้ไขปัญหาแก่บริษัทให้แก่ผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนต้องใช้วิจารณญาณในการคิดว่าจะเสนอปัญหาใดที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและสังคมในประเทศไทย จึงเป็นประสบการณ์การเขียนที่ค่อนข้างยากและไกลตัวผู้เรียนและเป็นปัญหาต่อการคิดและการเขียน จึงทำให้การเขียนในงานที่ 3 ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ในส่วนของความรู้ด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียนที่เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถใช้รูปโครงสร้างกริยาตามกาลและสะกดคำที่ถูกต้องเพิ่มขึ้นในงานเขียนของผู้เรียนหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความถูกต้องในการใช้กาลในงานเขียนของผู้เรียนแต่ละงานพบว่าเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการใช้กาลในงานที่ 4 หรืองานเขียนเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (11.33) และงานที่ 3 หรืองานเขียนรายงานมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (6.61) อาจเป็นผลมาจากการที่งานเขียนที่ 4 หรืองานเขียนเปรียบเทียบ

เทียบนั้น ผู้วิจัยได้ให้รูปแบบประโยคที่ใช้ในการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างเป็นตัวอย่าง แก่ผู้เรียนในชั้นเรียนจึงอาจทำให้ผู้เรียนเขียนประโยคได้ถูกต้องโดยดูรูปแบบและตัวอย่างประโยคที่มี อยู่ในเอกสารประกอบการเรียนการสอน นอกจากนี้ อาจเป็นผลมาจากประสบการณ์ของผู้เรียนที่ได้รับ จากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัยและผู้เรียนซึ่งอาจช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้แบบตรงหรือความรู้ แบบรู้ตัวซึ่งหมายถึงความตระหนักในการวิเคราะห์คุณสมบัติทางภาษาอังกฤษโดยรู้ตัวนั้นให้มีความ สัมพันธ์กับความรู้แบบอ้อมหรือการแสดงออกทางภาษาได้คล่องขึ้นจนกลายมาเป็นการใช้ภาษาได้ อย่างอัตโนมัติ

และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการใช้กาลของงานที่ 1 หรืองานเขียนสมัครงาน ก่อน (9.76) และหลัง (10.55) และการสะกดคำของงานที่ 1 หรืองานเขียนสมัครงานก่อน (9.42) และหลัง (10.27) จากที่ได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีค่าใกล้เคียงกัน อาจเป็นเพราะงานที่ 1 ซึ่งเป็นงานเขียนสมัครงานนั้นผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ เดิมเกี่ยวกับการเขียนสมัครงานมาบ้างแล้วจากการเรียนในระดับประโยควิชาซีพี (ปวช.) และ ประโยควิชาซีพีขั้นสูง (ปวส.) จึงทำให้ค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการใช้กาลและการสะกดคำของงาน ที่ 1 หรืองานเขียนสมัครงานก่อนและหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอน ภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานมีค่าสูงใกล้เคียงกัน

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาความถูกต้องในการใช้กาลในงานที่ 2 หรืองานเขียนเล่าเรื่อง พบว่า มีส่วนต่างของค่าเฉลี่ยก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาที่ความแตกต่างกัน มากกว่า 3.64 เป็น 9.27 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากปัญหาคำคัญคือ การที่ผู้เรียนไม่ทราบรูปอดีตกาล ของคำกริยาแต่ละคำและไม่ตรวจสอบการใช้กริยาเหล่านั้นจากพจนานุกรมหรือคู่มือกริยา 3 ช่องจึง ทำให้มีข้อผิดพลาดมากก่อนที่ผู้เรียนได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษา แบบมุ่งปฏิบัติงาน

ส่วนงานที่ 3 หรืองานเขียนรายงานที่พบว่าความถูกต้องในการสะกดคำก่อน (2.33) และ หลัง (5.70) ได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานมีค่าเฉลี่ย ต่ำนั้น อาจมีสาเหตุมาจากการที่ผู้เรียนเขียนคำศัพท์จากความเคยชินในการออกเสียงโดยไม่ได้ตรวจสอบ คำที่ถูกต้องจากพจนานุกรมจึงทำให้ความถูกต้องในการสะกดคำที่ได้ไม่สูงนัก

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ตัวป้อนเข้าที่เข้าใจได้และความรู้พื้นฐานด้านภาษา รวมถึงประสบการณ์การใช้ภาษามีความสำคัญและจำเป็นสำหรับผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาเพราะจะ เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการเรียนรู้และพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียน

จากการสังเกตในระหว่างการดำเนินกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่ง ปฏิบัติงานพบว่า ผู้เรียนมีปัญหาและอุปสรรคสำคัญอันเนื่องมาจากขอบเขตพื้นฐานความรู้ภาษา

อังกฤษด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษาของผู้เรียนมีค่อนข้างจำกัด จึงทำให้ใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง ไม่สามารถเขียนประโยคที่ต้องการเขียนเพราะไม่ทราบว่าเขียนอย่างไร และไม่สามารถเขียนออกมาได้ทันที ทำให้เสียเวลาในการค้นหาคำศัพท์ จากพจนานุกรมและการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนชอบให้มีการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมทักษะด้านการเขียน การให้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และช่วยให้รู้คำศัพท์ที่เหมาะสมต่องานเขียน เกิดความเข้าใจและจดจำได้ดี และสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ได้ดีขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถามในประเด็นปัญหาที่ผู้เรียนไม่เข้าใจได้แบบตัวต่อตัว อีกทั้งได้แสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาในงานเขียน และได้ฝึกทักษะเรื่องการเขียนที่สามารถนำไปใช้ได้ในการทำงานและชีวิตประจำวัน แม้ว่าผู้เรียนบางส่วนจะเห็นว่าการเขียนที่มอบหมายมีความเหมาะสมดี ไม่ยากเกินความสามารถ เป็นงานที่เน้นการเขียนและความสามารถในการเขียนตามเรื่องที่กำหนด แต่ผู้เรียนอีกส่วนหนึ่งเห็นว่าการเขียนที่มอบหมายให้เขียนเป็นงานที่ยากเนื่องจากผู้เรียนไม่มีประสบการณ์และพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอังกฤษไม่ดี ดังนั้น ผู้วิจัยควรอธิบายงานให้ผู้เรียนได้เข้าใจมากยิ่งขึ้นก่อนปฏิบัติงานเขียนและควรกำหนดหัวข้องานเขียนที่มอบหมายให้แคบลง นอกจากนี้ ลักษณะของกิจกรรมมีบทบาทต่อการเขียนของผู้เรียนโดยช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการเขียนของผู้เรียนที่เคยมีมาก่อน กล่าวคือ ทำให้ผู้เรียนมีการค้นคว้าหาข้อมูลในการเขียนที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น จากเดิมที่ไม่ทราบว่าเขียนถูกหรือผิดอย่างไรเพราะไม่มีการเจรจาโต้ตอบเพื่อหาความหมายและให้ข้อมูลย้อนกลับในงานที่เขียนจึงทำให้ไม่ทราบว่าประโยคที่เคยใช้นั้นถูกต้องหรือไม่อย่างไร แต่เมื่อได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาแล้วทำให้ทราบว่ากรรมการเขียนของตนผิดอย่างไรและสามารถแก้ไขได้ดีขึ้น มีข้อผิดพลาดน้อยลง และมีความรอบคอบในการเขียนมากขึ้น นอกจากนี้ยังเปลี่ยนวิธีการเขียนจากเดิมคิดและเขียนเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ เป็นแบบใหม่คือพยายามที่จะคิดและเขียนเป็นภาษาอังกฤษทันที

### ข้อเสนอแนะ

#### 1. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1.1 ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกทำกิจกรรมทบทวนเกี่ยวกับไวยากรณ์ โครงสร้างทางภาษา และคำศัพท์โดยใช้เทคนิคที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำได้โดยไม่ต้องใช้เวลานานเพราะอาจทำให้ผู้เรียนวิตกกังวลและขาดแรงจูงใจในการเรียนได้ และเนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้เป็นการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานในชั้นหลังปฏิบัติงาน จึงทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในชั้นเรียนได้เพราะจะกระทบกระเทือนเวลาเรียนเนื้อหา

ส่วนอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงนัดหมายผู้เรียนให้มาพบผู้วิจัยเพื่อตรวจงานเขียนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษานอกเวลาเรียนเป็นรายบุคคล ในเบื้องต้นผู้วิจัยจัดเวลาให้แก่ผู้เรียนคนละไม่เกิน 15 นาที แต่เนื่องจากมีข้อผิดพลาดทางภาษาและการสื่อสารมาก ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้เวลาในการตรวจงานเขียนของผู้เรียนมากกว่าที่กำหนดให้ผู้เรียนไว้ แม้ว่าผู้เรียนชอบให้มีการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานจากการสอบถามนักศึกษา เพราะเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษและการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังมีปัญหาในการปฏิบัติงานเขียนเพราะผู้เรียนไม่ทราบหลักไวยากรณ์ คำศัพท์ และการเรียงประโยคที่ถูกต้อง เมื่อผู้เรียนเขียนจึงใช้วิธีการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษและเรียงประโยคตามหลักภาษาไทย และหาคำศัพท์แต่ละคำจากพจนานุกรมไทย-อังกฤษแทนการนึกหาใช้คำศัพท์จากประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษของตนเอง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักศึกษาเขียนร่างงานเขียนฉบับที่หนึ่งหรืองานเขียนของผู้เรียนก่อนได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานไม่สื่อความหมายเท่าที่ควรและยากต่อการทำความเข้าใจเมื่อผู้วิจัยอ่านงานเขียนของผู้เรียน นอกจากนี้ ควรคำนึงถึงเวลาที่นัดหมายกับผู้เรียนด้วยเพื่อไม่เป็นการอุปสรรคต่อการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนและการเน้นรูปแบบภาษา อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาจะเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนต้องเสียสละเวลาส่วนตัวและมีความอดทนในการตรวจงานเขียนของผู้เรียนจากการใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา แต่การเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษายังมีความจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย

1.2 ควรศึกษาและทำความเข้าใจหลักสูตรการเรียนการสอนและงานที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติโดยละเอียด ทั้งนี้ เพื่อสะดวกต่อการบูรณาการเนื้อหาและงานเข้าด้วยกัน

1.3 ควรมีการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกระดับเพราะมีผลดีต่อการเขียนของผู้เรียน โดยช่วยเปลี่ยนพฤติกรรมกรเขียนที่เคยมีมาก่อนของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้งานเขียนมีความถูกต้อง สละสลวยเพิ่มขึ้น และทำให้ผู้เรียนทราบข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางภาษาและปรับปรุงงานเขียนของตนให้ดียิ่งขึ้น

1.4 ควรใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาต่อไปในการสอนการเขียนทุกระดับ แต่ผู้สอนต้องพิจารณาปริมาณการเน้นรูปแบบภาษาไม่ให้มากหรือน้อยเกินไป เพราะหากมากเกินไปจะทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจจากการที่ผู้เรียนมุ่งให้ความสำคัญต่อความถูกต้องของภาษามากเกินไป ขณะเดียวกันหากน้อยเกินไปจะทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ผิดหลักไวยากรณ์จนผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจได้ว่าผู้เขียนต้องการสื่อความหมายอะไร

1.5 ควรให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบเกี่ยวกับข้อผิดพลาดต่าง ๆ ทางภาษาและการเจรจาโต้ตอบเพื่อให้ได้ความหมายตามที่ผู้เรียนต้องการสื่อในการตรวจงานเขียนของผู้เรียนทุกครั้ง เพราะเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมากต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นภาษาที่สองเพื่อพัฒนาความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไปในขณะเดียวกัน กล่าวคือเป็นการทำให้ความรู้ในรูปแบบภาษาและหน้าที่ของภาษามีความสัมพันธ์กันโดยไม่สูญเสียคุณค่าของการสื่อความหมาย อีกทั้งช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร ลดความวิตกกังวลแก่ผู้เรียนด้วย

1.6 ควรเลือกกลุ่มผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษระดับอ่อนให้ได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษา หรือควรให้ผู้เรียนตรวจงานเขียนของผู้เรียนด้วยกันเองก่อนที่จะได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาจากผู้สอน ทั้งนี้ เพื่อเป็นการประหยัดเวลาและแบ่งเบาภาระงานในการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาของผู้สอนไม่ให้หนักจนเกินไป

## 2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

### 2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของกิจกรรมหรือวิธีการเน้น

รูปแบบภาษาแต่ละประเภทแก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษทุกระดับและทุกทักษะ เช่น การเน้นรูปแบบภาษาจากการส่งเสริมตัวป้อนเข้า (Input Flood) การเน้นรูปแบบภาษาจากการส่งเสริมตัวป้อนออก (Output Enhancement) การเน้นรูปแบบภาษาจากการเจรจาโต้ตอบ (Negotiation) การเน้นรูปแบบภาษาจากการปฏิสัมพันธ์ (Interaction Enhancement) การเน้นรูปแบบภาษาจากการปรับเปลี่ยนโครงสร้างประโยค (Recast) และการเน้นรูปแบบภาษาจากงานที่เพิ่มความตระหนักรู้ (Consciousness-Raising Tasks)

2.2 ควรมีการทำวิจัยการพัฒนบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานกับผู้เรียนทางการอาชีพสาขาอื่น ๆ เช่น พาณิชยการ ช่างเทคนิค การท่องเที่ยวและการโรงแรม และการจัดการ เป็นต้น เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านภาษาอังกฤษในทุกทักษะ และสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงเมื่อจบการศึกษาแล้ว